

blot: Ville I vedtage dette Forelæg eller ikke? Saa kunne de svare nej straks, hvis de ikke ville svare ja, eller de kunne helt lade være at svare. Den eneste Følge deraf vil være, at Sagen saa gaar til Retten. Det er det, som man gør efter den nuværende Lovgivning, og der er heller ikke derved kommet noget nyt frem til Præjudice for den sigtede.

Jeg fremhæver endelig en Bestemmelse, som jeg tillægger nogen Betydning. Det er den, at den Bøde, Politidirektøren forelægger, maa ikke være under Minimum af den lovbestemte. Forholdet er nu med Hensyn til Politidommerne her i Kjøbenhavn saaledes, at de ikke alene kunne lade vedkommende slippe med en Advarsel, som det hedder, men ogsaa lade ham slippe med en „passende“ Bøde, som der staar, en Bøde, som kan være under Minimum af det lovbestemte, men en saadan Myndighed synes jeg ikke, man skal tillægge Politidirektøren. Et er, hvad man kan betro en Dommer, et andet er, hvad man kan betro en administrativ Øvrighed.

Endelig er der et Punkt, som jeg nok endnu kunde ønske at fremhæve. Vi have i Ændringsforslaget under Nr. 7 udtrykkelig foreslaaet, at det vedtagne Forelæg, d. v. s. det Forelæg, som er vedtaget med den sigtedes Underskrift i to Vitterlighedsvidners Overværelse, skal have samme Virkning som en Dom med Hensyn til Eksigibilitet, med Hensyn til Bødens Afsoning, samt i Gentagelsestilfælde. Jeg formoder, at det var Meningen med Regeringsforslaget, uagtet det ikke staar noget derom i Forslaget. Der staar vel noget om Gentagelsesvirkning, men der staar ikke noget om, at et saadant vedtaget Forelæg skulde kunne eksekveres, og det var dog vistnok Meningen. Jeg ser ikke rettere, end at det vilde være en noget løjerlig Ordning, hvis den sigtede efter endogsaa med sin Underskrift at have vedtaget et Forelæg, bagefter skulde kunne gaa fra det, og Politidirektøren saa alligevel skulde begynde en Politisag ved den offentlige Politiret. Jeg antager ikke, det har været den højtærede Justitsministers Mening. Jeg ved, at der er dem, som have den Mening, men det vilde forekomme mig temmelig barokt at indføre noget saadant i Loven. Paa den anden Side ønsker jeg dog at bemærke, at et saadant vedtaget Forelæg ikke skal betragtes som en urokkelig Dom. Det maa staa Politidirektøren frit for, hvis den sigtede kommer med Bemærkninger, som vise, at man ikke er gaaet fuldstændig lovlig og

regelmæssig frem ved Vedtagelsen af dette Forelæg, da paa den sigtedes Begæring at kunne kassere Vedtagelsen og sige: Ja, saa gaar Sagen til Retten. Jeg antager ogsaa, at den sigtede maa have Ret til at indbringe Sagen for Justitsministeren i Form af en Klage over Politidirektøren eller Politiets Funktionærer, og at Justitsministeriet saa maa have Ret til at kassere et vedtaget Forelæg. For Resten skal jeg gøre opmærksom paa, at naar nu en Bøde er vedtagen for en Domstol, selv for en enkelt Dommer, har den vedkommende ingen som helst Ret til Appel; der er ikke nogen Mulighed for at faa den Ting forandret.

Den ærede Ordfører indtager det Særstandpunkt, at man helst burde lade hele denne Virksomhed ligge hos Dommeren, men det have vi disputeret om ved første Behandling, og jeg skal ikke her komme nærmere ind derpaa. Jeg vil blot tillade mig atter at pointere, at der her ikke i mindste Maade er Tale om, at det saaledes, som der staar i Udvalgets Betænkning fra den ærede Ordfører, skulde være en Straffef afgørelse. Det er ikke nogen Straffef afgørelse Politidirektøren her træffer. Det er den sigtede, som for at slippe for Proces vedtager en Bøde. Det er netop det smukke ved dette Institut, at det administrative og det judicielle holdes ude fra hinanden, idet det, som maa være Politidirektørens Sag, bliver hos ham, og hvad der er Dommerens Sag, ogsaa fremdeles afgøres af ham. Det er netop en af Manglerne ved det nuværende System, som det før blev fremhævet, at Dommeren, inden han kender Sagen, inden vedkommende har faaet Lejlighed til at fremføre sin Defension og sine Beviser, skal danne sig en Mening og udtale en Mening om Sagen, samtidig med, at han, naar den paagældende ikke vil gaa ind paa Forlig, bagefter kommer til at dømme. Det finder jeg er en uheldig og næsten uværdig Stilling for en Dommer. — For øvrigt vil jeg bede den højtærede Justitsminister udtale sig om, hvorvidt han skulde dele den Opfattelse jeg har, og som vistnok ogsaa deles af andre Udvalgsmedlemmer, at Indførelsen af denne Institution med Hensyn til Forelæg ikke kan faa nogen Indflydelse paa, hvad der foreskrives i Loven af 11te Februar 1863 § 17 om Dommerens Virksomhed i Politiretten med Hensyn til at kunne give en Advarsel og fastsætte en Bøde, naar vedkommende vil gaa ind derpaa. Jeg mener nemlig, at selv om det godtgøres, at Politidirektøren har givet et